

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1. เพื่อศึกษากลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษทั้ง 4 ทักษะ คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 กรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ภาคปลาย ปีการศึกษา 2537 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร โดยสุ่มมาจากโรงเรียนในกลุ่มโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร ทั้ง 8 กลุ่ม ด้วยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น ได้ตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น จำนวน 547 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังนี้

1. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย

ก. แบบสอบถามกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยดัดแปลงมาจากแบบสอบถามพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา ของโรเบิร์ต แอล โพลิตเซอร์ และแมรี แมกโกรที (Robert L. Politzer and Mary McGroarty 1985 : 120-123) แบบสอบถามดังกล่าวเป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating scale) 5 ระดับ จำนวน 50 ข้อ โดยแยกเป็น

- 1) พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน จำนวน 14 ข้อ
- 2) พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง จำนวน 15 ข้อ
- 3) การมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียน จำนวน 21 ข้อ

แบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้ผ่านการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาและความเหมาะสมของข้อความจากอาจารย์ที่ปรึกษา และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และได้นำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างประชากร แล้วจึงนำมาหาค่าความเที่ยง โดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์อัลฟา ได้ค่าความเที่ยงของแบบสอบถามเท่ากับ 0.85

ข. แบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย จุดประสงค์การเรียนรู้ แบบเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และแนวทางในการสร้างแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษา แบบสอบดังกล่าวเป็นข้อสอบชนิดเลือกตอบ ชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 60 ข้อ แบ่งเป็นข้อสอบทักษะฟัง พูด และอ่าน ทักษะละ 20 ข้อ และข้อสอบชนิดเติมคำของทักษะเขียน จำนวน 20 ข้อ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นข้อสอบชนิดเติมคำโดยใช้คำและข้อมูลที่กำหนดให้ จำนวน 10 ข้อ ส่วนที่ 2 เป็นข้อสอบชนิดเติมคำโดยใช้ภาษาของนักเรียนเอง จำนวน

10 ข้อ รวมเป็นข้อสอบทั้งหมด 80 ข้อ ในฉบับเดียวกัน แบบสอบทั้งฉบับได้ผ่านการตรวจความถูกต้องของเนื้อหาและภาษาที่ใช้ จากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 5 ท่าน และผ่านการวิเคราะห์หาค่าระดับความยาก ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเที่ยง ได้ค่าระดับความยากระหว่าง 0.27 ถึง 0.80 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.20 ถึง 0.67 มีค่าความเที่ยงของข้อสอบชนิดเลือกตอบ ของแบบสอบการฟัง การพูด การอ่าน และข้อสอบชนิดเติมคำของแบบสอบการเขียนใน ส่วนที่ 1 เท่ากับ 0.94 และมีค่าความเที่ยงของข้อสอบชนิดเติมคำของแบบสอบการเขียนใน ส่วนที่ 2 เท่ากับ 0.83

2. นำเครื่องมือทั้ง 2 ฉบับ ไปทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร โดยให้นักเรียนทำแบบสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ แล้วจึงทำแบบสอบตามกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลมาตรวจให้คะแนน และวิเคราะห์ทางสถิติ โดยหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Coefficient) และทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ โดยการทดสอบค่าที (t-test) โดยวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ SPSS/PC (Statistical Package for Social Science Personal Computer) แล้วจึงนำเสนอในรูปแบบตารางประกอบความเรียง

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาโดยภาพรวมและใน

แต่ละด้านในระดับปานกลาง เมื่อพิจารณาแต่ละด้านเป็นรายข้อ ปรากฏว่า

1.1 ด้านพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน พบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้านนี้ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้น การแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของเพื่อนในชั้นเรียนเมื่อครูอนุญาต นักเรียนปฏิบัติในระดับน้อย ส่วนกลยุทธ์ในการพูดภาษาไทยกับเพื่อน ๆ ในช่วงโมงภาษาอังกฤษ นักเรียนปฏิบัติในระดับมากที่สุด

1.2 ด้านพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง พบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้านนี้ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้น การหาความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ จากพจนานุกรม นักเรียนปฏิบัติในระดับมาก

1.3 ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียน พบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้านนี้ในระดับปานกลางเป็นส่วนใหญ่ ยกเว้น การคิดถึงสิ่งที่ต้องการพูดเป็นภาษาไทยก่อน แล้วจึงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจากคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกัน และตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ และการใช้ภาษาท่าทางเมื่อไม่สามารถพูดตามที่ต้องการจะพูดได้ นักเรียนปฏิบัติในระดับมาก

เมื่อพิจารณาตามแผนการเรียนโดยรวมและในแต่ละด้าน นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และศิลป์ภาษามีการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในแต่ละด้านเป็นรายข้อ พบว่า

ก. ด้านพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มใช้กลยุทธ์ในการอาสาสมัครยกมือตอบคำถามของครู เมื่อมั่นใจว่าทราบคำตอบที่ถูกต้องในระดับที่ต่างกัน โดยนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับน้อย ส่วนนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับปานกลาง

ข. ด้านพฤติกรรมกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มใช้กลยุทธ์ในการหาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย และเขียนความหมายเหล่านั้นลงในข้อความก่อนที่จะอ่านข้อความทั้งหมดในระดับที่ต่างกัน โดยนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาใช้กลยุทธ์ดังกล่าว

ในระดับมาก

ค. ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียน นักเรียนทั้ง 2 กลุ่มใช้กลยุทธ์ในการนำการสนทนาไปสู่หัวข้อและส่วนของการใช้ภาษาที่ตนเองคุ้นเคยในระดับที่ต่างกัน โดยนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับน้อย ส่วนนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับปานกลาง

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ โดยมีค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ 54.58 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ และเมื่อพิจารณาตามแผนการเรียนปรากฏว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ มีค่ามัชฌิมเลขคณิตคิดเป็นร้อยละ 57.47 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ สูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ซึ่งมีค่ามัชฌิมเลขคณิต คิดเป็นร้อยละ 51.87 ซึ่งอยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ

3. กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) โดยภาพรวม เท่ากับ 0.2617 มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เป็นรายด้าน คือ ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง และด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียน เท่ากับ 0.2197, 0.2228 และ 0.2319 ตามลำดับ และมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ตามแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และศิลป์ภาษา เท่ากับ 0.2333 และ 0.3054 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยสามารถนำมาอภิปรายผลได้ดังต่อไปนี้

1. จากการศึกษาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาโดยภาพรวมทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง และ

ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียน ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เปรมวดี แยมเพกา มัลลินส์ (Premvadee Yampeka Mullins 1992 : 1929-A) ที่ทำการศึกษากลยุทธ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่ประสบความสำเร็จ พบว่า นิสิตคณะอักษรศาสตร์ วิชาเอกภาษาอังกฤษ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในระดับปานกลาง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะครูผู้สอนภาษาอังกฤษยังไม่ได้สอนให้นักเรียนรู้จักการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาอย่างเพียงพอ เนื่องจากครูผู้สอนส่วนใหญ่ยังไม่มีความรู้ความเข้าใจ และยังไม่เห็นความสำคัญของกลยุทธ์ในการเรียนรู้ภาษา ที่สามารถช่วยพัฒนาการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น นอกจากนั้นครูผู้สอนอาจจะมีได้สังเกตว่านักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาหรือไม่ หรือนักเรียนใช้กลยุทธ์ต่าง ๆ อย่างไร (J. Michael O'Malley 1985 : 557-568) จึงมิได้ส่งเสริมให้นักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามากนัก

เมื่อพิจารณาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาเป็นรายด้าน พบว่า

1.1 ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน

จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อาวุธ วาจาสิทธิ์ (2533 : 76-77) ที่ศึกษาพฤติกรรมการเรียนภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ปฏิบัติพฤติกรรมการเรียนภาษาด้านการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนโดยตรงในระดับปานกลาง ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะการสอนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนของไทยส่วนใหญ่ ครูยังเป็นผู้มีบทบาทสำคัญกว่าผู้เรียน ซึ่งในการศึกษาปฏิสัมพันธ์ทางวาทะระหว่างครูกับนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษของ ทองปอน ชินวงศ์ (2530 : 63-66) ได้พบว่า ครูพูดมากกว่านักเรียน ดังนั้นโอกาสในการใช้ภาษาของนักเรียนจึงมีไม่มาก จึงทำให้นักเรียนมีโอกาสนำใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียนไม่มากเท่าที่ควร

เมื่อพิจารณาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษา
ในชั้นเรียนเป็นรายข้อพบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจที่ควรนำมาอภิปราย คือ

1.1.1 จากการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์ในการแก้ไขข้อผิดพลาด
ในการใช้ภาษาของเพื่อนในชั้นเรียน เมื่อครูอนุญาตในระดับน้อย ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการ
วิจัยของ อวูธ วาจาสิทธิ์ (2533 : 31) ที่พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
มีการแก้ไขสิ่งที่เพื่อนร่วมชั้นตอบผิด เมื่อมีโอกาสหรือเมื่อได้รับอนุญาตในระดับปานกลาง ทั้งนี้
อาจเป็นเพราะกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาที่เกิดขึ้นในชั้นเรียนของนักเรียนระดับมัธยม-
ศึกษาส่วนใหญ่ เป็นลักษณะของการให้คำอธิบาย (สุริรัตน์ กลีบโกมุท 2536 : 72) และ
การพูดในชั้นเรียนของนักเรียนส่วนใหญ่เป็นลักษณะของการพูดตอบสนองมากกว่าพูดริเริ่ม
(ทองปอน ชินวงศ์ 2530 : 63-66) โอกาสที่นักเรียนจะใช้ภาษาผิดพลาดจึงมีน้อย และ
ส่งผลให้เกิดการแก้ไขข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาของเพื่อนในชั้นเรียนน้อยด้วยเช่นเดียวกัน

1.1.2 จากการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์ในการพูดภาษาไทยกับ
เพื่อน ๆ ในชั่วโมงภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พงษ์ศักดิ์
พลสัมพันธ์ (2531 : 87) ที่พบว่า นักเรียนพูดภาษาอังกฤษกับเพื่อนในชั่วโมงภาษาอังกฤษใน
ระดับต่ำสุด อาจเป็นเพราะนักเรียนเห็นว่า การพูดภาษาไทยกับเพื่อนทำให้สื่อสารได้
คล่องแคล่ว สามารถเข้าใจกันได้รวดเร็วและดีกว่า ซึ่งโดยปกติแล้วในสังคมไทยนั้น เมื่อ
คนไทยพบกันไม่ว่าจะเป็นในหรือนอกห้องเรียน มักจะใช้ภาษาไทยในการพูดเพื่อสื่อสารกัน
นอกจากนั้นในการศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษา
ต่างประเทศของครูภาษาอังกฤษในกรุงเทพมหานคร (นพมาศ รัตนปริดากุล 2523 : จ)
ยังพบว่า ครูมัธยมศึกษาทำการสอนโดยใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ ครูมักใช้ภาษา
อังกฤษเฉพาะในการสอนเนื้อหาต่าง ๆ เช่น คำศัพท์ บทอ่าน หรือเนื้อเรื่องตามตำรา เมื่อ
การเรียนการสอนในชั้นเรียนครูใช้ภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ นักเรียนจึงใช้ภาษาไทย
พูดกับเพื่อน ๆ ในชั่วโมงภาษาอังกฤษในระดับมากที่สุด

1.2 ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง

จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อารุธ วาจาสิทธิ์ (2533 : 78-79) ที่พบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ใช้กลวิธีในการหาวิธีเรียนภาษาเป็นของตนเอง และกลวิธีในการใช้วิธีการต่าง ๆ เพื่อให้สามารถจดจำได้ดียิ่งขึ้นในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเนื่องจากครูผู้สอนไม่ค่อยเห็นความสำคัญในการฝึกให้นักเรียนรู้จักคิดพิจารณาอย่างมีหลักเกณฑ์ด้วยตนเอง เพราะเกรงว่าจะสอนไม่ทันตามหลักสูตร การเรียนการสอนเป็นไปในแบบครูเป็นศูนย์กลางในการเรียน ซึ่งครูยังคงมีบทบาทสำคัญ โดยเป็นผู้บ่อนความรู้ให้แก่นักเรียน และนักเรียนมีส่วนร่วมในการเรียนน้อย (ประสิทธิ์ นรสาส์น 2526 : 83) อีกทั้งนักเรียนอาจไม่ค่อยเห็นความสำคัญของการเรียนภาษาอังกฤษ โดยเห็นว่าในชีวิตประจำวันไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษ (กาญจนา ธัญญาโชติ และ เสาวคนธ์ อรุณรัตน์ 2526 : 67) นักเรียนจึงไม่ค่อยได้ฝึกการพัฒนาการเรียนรู้อังกฤษด้วยตนเอง

เมื่อพิจารณาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเองเป็นรายข้อ พบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจที่ควรนำมาอภิปราย คือ

จากการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์ในการหาความหมายจากคำศัพท์ต่าง ๆ จากพจนานุกรมในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกศสุดา รัชฎาวิชิตกุล (2529 : 81) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีวิธีการหาความหมายของคำจากพจนานุกรมในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนภาษาอังกฤษได้สอนให้นักเรียนใช้พจนานุกรมมาก ซึ่งเป็นจุดประสงค์หนึ่งของวิชาภาษาอังกฤษในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533 (กระทรวงศึกษาธิการ 2535 : 16) ดังนั้นจึงทำให้นักเรียนใช้พจนานุกรมในการหาความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ มาก

1.3 ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียน

จากการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้กลยุทธ์การเรียนรู้

ภาษาด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียน ในระดับปานกลาง ซึ่งไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วิกตอเรีย เจน ฟิลลิปส์ (Victoria Jane Phillips 1992 : 90-A) ที่ทำการศึกษากาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษาชาวเอเชีย ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในประเทศสหรัฐอเมริกา พบว่า นักศึกษาใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้านสังคม ซึ่งเป็นกลยุทธ์ที่ผู้เรียนต้องใช้ภาษาในการมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในระดับมาก ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรในงานวิจัยของ วิกตอเรีย เจน ฟิลลิปส์ เป็นนักศึกษาที่ศึกษาอยู่ในสังคมที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษในการติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวัน นักศึกษามีโอกาสฝึกกลยุทธ์ในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นที่อยู่นอกชั้นเรียนหรือในสังคม มากกว่านักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เป็นนักเรียนไทย ซึ่งโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการติดต่อสื่อสารหรือสนทนากับบุคคลอื่นมีน้อยมาก เพราะบุคคลที่นักเรียนพบในสถานที่ต่าง ๆ เช่น ในร้านค้า บนถนน และในบ้าน ใช้ภาษาไทยในการติดต่อสื่อสารกัน นอกจากนั้นภาษาอังกฤษในประเทศไทยมีฐานะเป็นเพียงภาษาต่างประเทศเท่านั้น (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 2)

เมื่อพิจารณาการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียนเป็นรายข้อพบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจที่ควรนำมาอภิปราย ดังนี้

1.3.1 จากการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์ในการคิดถึงสิ่งที่ต้องการพูดเป็นภาษาไทยก่อน แล้วจึงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจากคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกัน และตามกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ พงษ์ศักดิ์ พงษ์สิทธิ์ (2531 : 87) ที่พบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการคิดถึงสิ่งที่ต้องการพูดเป็นภาษาไทยก่อน แล้วจึงสร้างประโยคภาษาอังกฤษจากคำศัพท์ และกฎไวยากรณ์ในระดับสูงสุด ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ ครูใช้ภาษาไทยในการสอนเป็นส่วนมาก นักเรียนจึงใช้ภาษาไทยในห้องเรียนมาก และใช้ภาษาอังกฤษน้อย (ทองปอน ชินวงศ์ 2529 : 64) ทำให้ภาษาที่หนึ่งมีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองมากเกินไป และเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดความผิดพลาดในการใช้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน (D. H. Brown 1980 : 83) ซึ่งในการ

ใช้ภาษาของผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้ดั่งนั้น ผู้เรียนจะต้องสามารถคิดถึงสิ่ง
ที่ต้องการพูดเป็นภาษาอังกฤษ อันเป็นกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ดีของผู้เรียนที่ประสบความสำเร็จ
สำเร็จกลยุทธ์หนึ่ง (Neil Naiman, Maria Fröhlich, H. H. Stern and Angella
Todesco 1978 : 1-100)

1.3.2 จากการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์ในการใช้ภาษาทำทาง
เมื่อไม่สามารถพูดตามที่ต้องการจะพูดได้ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เกษณี
มณีรัตน์ (2534 : 36) ที่ศึกษาพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ ของ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนเอกชน พบว่า นักเรียนใน
โรงเรียนรัฐบาลสามารถแสดงพฤติกรรมในการใช้กลวิธีเพื่อการสื่อสาร โดยการให้ภาษา
ทำทางแทนการพูดได้ดีกว่านักเรียนในโรงเรียนเอกชน และนักเรียนในโรงเรียนเอกชน
สามารถแสดงพฤติกรรมการสื่อสาร โดยการใช้คำพูดได้ดีกว่านักเรียนในโรงเรียนรัฐบาล
เนื่องจากนักเรียนในโรงเรียนรัฐบาลมีความสามารถทางภาษาคือดีกว่านักเรียนในโรงเรียน
เอกชน ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ทำการศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนรัฐบาล
และพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ทำกรวิจัยนี้มีความสามารถในการใช้ภาษายังไม่ดีพอ ดังนั้นนักเรียน
จึงมีการใช้ภาษาทำทางแทนเมื่อไม่สามารถพูดตามที่ต้องการได้ และอีกประการหนึ่งอาจเป็น
เพราะโดยธรรมชาติของมนุษย์เมื่อมีการสนทนากัน จะมีการใช้ทำทางประกอบการพูดในชีวิต
ประจำวันอยู่แล้ว นอกจากนั้นการใช้ภาษาทำทางยังเป็นสิ่งที่ทำได้ง่าย และช่วยให้การสื่อสาร
ของผู้เรียนประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย ซึ่งจากการวิจัยของ ใหม่ ดัน (2532 :
บทคัดย่อ) ที่ทำการศึกษาวีธีการสื่อความหมาย โดยใช้ภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 คณะ
วิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า กลวิธีที่ทำให้การสื่อสารของนักศึกษามีประสิทธิภาพสูง
คือ การใช้ภาษาทำทาง

เมื่อพิจารณาตามแผนการเรียนโดยรวมและแต่ละด้าน นักเรียนแผน
การเรียนวิทยาศาสตร์ และศิลป์ภาษาใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในระดับปานกลาง และเมื่อ
พิจารณาในแต่ละด้านเป็นรายข้อพบว่า มีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

ก. ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาในชั้นเรียน นักเรียนทั้ง

2 กลุ่มใช้กลยุทธ์ในการอาสาสมัครยกมือตอบคำถามของครู เมื่อมั่นใจว่าทราบคำตอบที่ถูกต้อง ในระดับที่ต่างกัน โดยนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับน้อย ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษามีการใช้กลยุทธ์ดังกล่าวมากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา มีชั่วโมงเรียนภาษาอังกฤษในชั้นเรียนมากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ตามโครงสร้างการจัดวิชาเลือกตามแผนการเรียน ในหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) ที่กำหนดให้นักเรียนสามารถเลือกวิชาเพิ่มเติม เพื่อเสริมวิชาเลือกตามแผนการเรียน หรือเพื่อสนองความสนใจพิเศษของผู้เรียน (กระทรวงศึกษาธิการ 2535 : 9-10) นักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาจึงมีโอกาสฝึกการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่า นักเรียนจึงอาจมีโอกาสในการอาสาสมัครยกมือตอบคำถามของครูมากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ นอกจากนั้นยังอาจเนื่องมาจาก นักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาส่วนใหญ่ชอบเรียนภาษาจึงมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจากการวิจัยของ แน-ดอง ยัง (Nae-Dong Yang 1993 : 2722-A) พบว่า นักศึกษาวิชาเอกภาษาต่างประเทศมักมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศมากกว่านักเรียนวิชาเอกอื่น ๆ และทัศนคติที่ดีที่มีต่อการเรียนภาษา ทำให้นักศึกษาสามารถใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ดี และจากการวิจัยของ ชียง-เจียน ชาง (Shiang-Jiun Chang 1991 : 450-A) และวิกตอเรีย เจน ฟิลลิปส์ (Victoria Jane Phillips 1992 : 90-A) ยังพบว่า สาขาวิชาเอกเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ของผู้เรียน โดยผู้เรียนที่เรียนในสาขาวิชาที่เกี่ยวกับภาษา มีการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษามากกว่านักเรียนที่เรียนในสาขาวิทยาศาสตร์

ข. ด้านพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาด้วยตนเอง นักเรียนทั้ง

2 กลุ่มใช้กลยุทธ์ในการหาความหมายของคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมาย และเขียนความหมายลงในข้อความก่อนการอ่านข้อความทั้งหมดในระดับที่ต่างกัน โดยนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์

ใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับมาก แสดงให้เห็นว่า นักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษายังไม่มีการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ดีในการหาความหมายของคำศัพท์ด้วยวิธีอื่น ๆ เช่น การเดาความหมายโดยใช้บริบท และตัวชี้แนะทางภาษาที่มีอยู่ในข้อความ เป็นต้น ส่วนนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์รู้จักที่จะนำกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ดีมาใช้ในการหาความหมายของคำศัพท์มากกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการใช้ภาษาสูงกว่า จึงมีกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาดีกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ แอนโทนี เอส ปาปาเลีย (Antony S. Papalia 1978 : 318) ที่พบว่า ผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงมีกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาดีกว่าผู้เรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และในการวิจัยครั้งนี้ได้พบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ได้คะแนนจากการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาสูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาด้วย

ค. ด้านการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่นนอกชั้นเรียน นักเรียนทั้ง 2

กลุ่มใช้กลยุทธ์ในการนำการสนทนาไปสู่หัวข้อและส่วนวนการใช้ภาษาที่ตนเองคุ้นเคยในระดับที่ต่างกัน โดยนักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับปานกลาง ส่วนนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ใช้กลยุทธ์ดังกล่าวในระดับน้อย แสดงให้เห็นว่า นักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษาใช้กลยุทธ์ในการนำการสนทนาไปสู่หัวข้อและส่วนวนการใช้ภาษาที่ตนเองคุ้นเคยมากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ รีเบคคา ออกซ์ฟอร์ด และมาร์ธา ไนคอส (Rebecca Oxford and Martha Nyikos 1989 : 291-300) ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่มีผลต่อการเลือกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยในประเทศสหรัฐอเมริกาพบว่า นักศึกษาที่เรียนในสาขามนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์ และการศึกษาใช้กลยุทธ์การฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่เป็นจริง และการใช้ประโยชน์จากแหล่งข้อมูลมากกว่านักศึกษาในสาขาอื่น ๆ ซึ่งจากผลการวิจัยครั้งนี้ นักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษามีความพยายามที่จะใช้ข้อมูลต่าง ๆ ทางภาษาที่ตนเองคุ้นเคยในการ

ใช้ภาษาในการสนทนามากกว่า จึงส่งผลให้นักเรียนใช้กลยุทธ์ดังกล่าวมากกว่านักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์

2. จากการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 พบว่า นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ อยู่ในเกณฑ์ผ่านเกณฑ์ขั้นต่ำ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ เนาวรัตน์ พงษ์เกษมพกรกุล (2530 : 58-60) ศุภรัตน์ ภทรานนท์ (2531 : 53-54) สมณฑา วิรุฒญาณ (2530 : 82) และศิริพร พัวพันธ์ (2531 : 109-110) ที่ได้ศึกษาระดับความสามารถด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย พบว่า ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนทั้ง 4 ทักษะยังอยู่ในระดับต่ำ และสอดคล้องกับผลการทดสอบสัมฤทธิ์ผลทางการศึกษาในวิชาภาษาอังกฤษและวิชาอื่น ๆ รวมทั้งสิ้น 7 วิชา ของสมาคมวัดผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาระหว่างประเทศ (The International Association for the Evaluation of Education Achievement) ของนักเรียน 10 ประเทศพบว่า นักเรียนไทยยังมีความสามารถด้านภาษาอังกฤษต่ำ (E. Glyn Lewis and Carolyn E. Massad 1975 อ้างถึงใน สินีนาถ สัตยมาศ 2528 : 22-35)

อนึ่ง จากการวิจัยนี้พบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ทำคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษได้สูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จริญญา พานิชนก (2532 : 50-52) รุจี สีตะมัย (2535 : ง) กาญจนา เตียรประภัสสร (2536 : 87-88) และ ศศิมา จารุบุษย์ (2536 : ง) ที่พบว่า นักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนแผนการเรียนศิลป์ภาษา และสอดคล้องกับสมมติฐานของ อาร์ อาร์ เรนทซ์ (R. R. Rentz อ้างถึงใน มังกร ทองสุขดี 2533 : 65) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า "เด็กที่มีความสนใจอย่างจริงจังต่อการเรียนวิทยาศาสตร์นั้น มักจะชอบเรียนวิชาอื่น ๆ ด้วย"

3. จากการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษากับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษพบว่า มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมี

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.2617 และเมื่อพิจารณาตามแผนการเรียนพบว่า กลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนแผนการเรียนวิทยาศาสตร์และศิลป์ภาษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ 0.2333 และ 0.3054 ตามลำดับ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โรเบิร์ต แอล โพลิตเซอร์ และแมรี แมกโกรที (Robert L. Politzer and Mary McGroarty 1985 : 103-123) และ ยู เก ชวง (Yueh Kuey Huang 1989 : 933-A) ที่ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจกับความสามารถในการใช้ภาษา พบว่า กลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษา

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

1. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้บริหาร

จากผลการวิจัยที่พบว่า นักเรียนยังใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจด้านต่าง ๆ ในระดับปานกลาง สะท้อนให้เห็นว่า นักเรียนอาจจะยังมิได้รับการสอนให้รู้จักนำกลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจที่ดีไปใช้ในการเรียนภาษาของตนเอง ดังนั้นผู้บริหารควรสนับสนุนให้ครูมีความรู้และเห็นความสำคัญของการสอนกลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจให้แก่ผู้เรียน โดยสนับสนุนให้มีการจัดฝึกอบรมให้กับครูผู้สอนภาษาอังกฤษมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจ และส่งเสริมให้ครูจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนนำกลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจด้านต่าง ๆ ไปใช้ให้มากที่สุด

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอน

จากผลการวิจัยพบว่า นักเรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้อำนาจที่ไม่เหมาะสมใน

ระดับมาก เช่น การพูดภาษาไทยกับเพื่อนในชั้นเรียน การคิดถึงสิ่งที่ต้องการพูดเป็นภาษาไทย ก่อนแล้วจึงสร้างประโยคภาษาอังกฤษ เป็นต้น และใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ดีในระดับน้อย เช่น การหลีกเลี่ยงการเดาเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ในการใช้ภาษาที่ได้จากตัวอย่างหรือจากการสังเกตของตนเอง การอาสาสมัครยกมือตอบคำถามของครู การพูดภาษาอังกฤษกับตนเอง การเริ่มต้นการสนทนากับผู้อื่นเพื่อฝึกการใช้ภาษาของตนเอง เป็นต้น ซึ่งกลยุทธ์ดังกล่าวเป็น กลยุทธ์ที่มีประโยชน์ในการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของนักเรียน ดังนั้น

2.1 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรรู้ใช้ภาษาอังกฤษในการสอนให้มากขึ้น และจัด กิจกรรมการเรียนการสอนและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาอังกฤษ ในห้องเรียนให้มากยิ่งขึ้น โดยครูไม่ควรเป็นผู้ป้อนความรู้ให้แก่ักเรียนฝ่ายเดียว แต่ควร ส่งเสริมให้นักเรียนเป็นผู้ริเริ่มการใช้ภาษามากกว่าที่จะใช้ภาษาในรูปของการตอบสนองหรือ พูดตามครู

2.2 ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรสอนให้นักเรียนฝึกใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษา เพื่อให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการนำกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาที่ดีไปใช้ เช่น การฝึกให้ นักเรียนคิดถึงสิ่งที่ต้องการพูดเป็นภาษาอังกฤษ เพราะจะทำให้เกิดความรวดเร็วต่อการใช้ ภาษา โดยที่นักเรียนไม่ต้องกลับไปคิดถึงสิ่งที่ต้องการพูดเป็นภาษาไทยก่อน และยังเป็น การแสดงว่านักเรียนเป็นผู้ที่มีความสามารถในการใช้ภาษาอย่างมีประสิทธิภาพ หรือการฝึกให้ นักเรียนหาความหมายของคำต่าง ๆ จากบริบท หรือตัวชี้แนะทางภาษา เพื่อช่วยในการเดา ความหมายของคำศัพท์ และทำให้สามารถอ่านได้อย่างรวดเร็ว เป็นต้น

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรทำการวิจัยเพื่อศึกษาว่า ครูผู้สอนได้จัดการเรียนการสอน เพื่อ ฝึกให้ผู้เรียนรู้จักนำกลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาไปใช้อย่างไร เพื่อที่จะได้นำผลการวิจัยมาปรับปรุง การเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

3.2 ควรทำการวิจัยโดยการทดลองฝึกให้ผู้เรียนใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาในด้านต่าง ๆ เพื่อศึกษาว่า กลยุทธ์ใดที่มีผลต่อการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาของผู้เรียน

3.3 ควรมีการวิจัยในตนเองเดียวกันนี้ โดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลในรูปแบบอื่น ๆ เช่น การสัมภาษณ์เพื่อให้ผู้เรียนถ่ายทอดกระบวนการในการใช้กลยุทธ์การเรียนรู้ภาษาด้วยวาจา (Verbal report) พร้อมทั้งทำการสังเกตพฤติกรรมในการใช้กลยุทธ์ของผู้เรียนในชั้นเรียน เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย